

บอกเพื่อนๆ ที่ทำงานว่า Siamesa นั้นแหละคือแมวมาจากเมืองไทยละ พวก
 เพื่อนๆ ก็อ้อออกันไป คำที่พวกทะเลาะๆ ตามถนนที่ชอบทักเร่อีกคำหนึ่ง
 นอกเหนือไปจากคำว่า ¡Hola! Chinita (มวยจะ) ก็เป็นคำที่เรา निकข่า คือคำ
 ว่า ¡Hola! chaulafán (โอดี! ชาอูลาฟาง คือ... ส้วสกีจะ ชาวผู้ค!) ก็เพราะ
 ว่าที่ร้านเจกทุกรานจะต้องมีอาหารจานนี้ แต่ผิดกับชาวผู้คบ้านเราเน
 เรานิกสนุกขึ้นมาก็ปรึกษาชูชานน่าว่า เราอยากจะทำคอมเท็กทะเลาะพวก
 นั้นบ้าง จะใช้จานไหนดี ชูชานน่าแนะว่า... คอมไปเลย ¡Hola! caldo de patas!
 (เฮย! ซุปตีนวัว)... สะใจคิ

ซึกหิวๆ อีกแล้วสิ กลับมาทำงานต่อเพิ่งเสร็จนี้แหละ เมื่อสองคืนก่อน
 ก็ทำถึงสี่ทุ่ม งานหนักไม่เกียงหรงอก ขอใหม่ทำเดอะ หนึ่งทำเกินเวลาคิ
 เบิกเงินไค มีชาวกลางวันโทกินฟรีคิมากควย คือ ถีสตางค 22 ชูเกร
 (ประมาณ 1 คอลลาร) ออกไปที่ La Fuente ร้านขายอาหารมีซอซงอยู่หน้า
 ที่ทำงาน สิ่งแซนควิชอยางคิ กุาแฟ นมาลา กินตามใจชอบ อาหารหลัก
 ของที่นี่มีทั้งข้าว ขนมปัง มันฝรั่ง ข้าวโพคและกล้วยแบบต่างๆ พวกนม
 เนย ถูกกว่าชिकाโกมาก เรากิเลยกินแคของคิมิ Calories สูงๆ ทั้งนั้น มัน
 ก็เลยหนีไม่พนเรื่องน้ำหนักเพิ่ม (ดูรูปเอาเองกิแล้วกัน)... สรูปแล้วเรา
 ก็สบายคิหรงอก เรื่องคิคจะกลับชिकाโกนั้น เรารู้ซึกเปลี่ยนใจ อยู่ที่นี่สบาย
 กว่ามาก อากาศวิเศษที่สุด เย็นกว่าที่นู่นหนาวบ้านเรา และเย็นตลอดปี
 ฝนตกมากหนอย อาหารการกินกิคลายบ้านเรา มีฟรี หอม กระจะเทียม
 ผักชี ใบโหระพา คีนชาย ฯลฯ เงินเดือนกิไคสองพันกว่าๆ ถารรวมคาคิ
 ลวงเวลาคควย มันก็พอๆ ใดๆ ไป ส่งโซหนีให้โจนบ้าง เมื่อวานซึกกิไค
 รับจดหมายจากโจน บอกว่าทั้งสองคนสบายคิ อยากริให้เราหาทางกลับ
 ไปโดยเร็ว เออ! เหมือนตายจากกันนั้นแหละ ไม่รู้ว่าจะกลับไปเห็นกัน
 อีกหรือเปลว ขางมันเดอะ ยังไงๆ ขอทองอเมริกาโตให้ทั่วกอง จะตาย
 จิไม่วา... ว่าทุกคนอยู่สบายเหมือนูเคิมูกิโลงใจ คิใจควยที่คองทำงาน
 บ้านคนเคียว พุงคองจะยุบลงบางแล้วชิดา-บอกยายกับพอและบริวาร-

ทั้งหลายคิดว่า คิดถึงมากๆ

อาน...

รู้สึกจะเป็นจดหมายฉบับเดียวที่เขียนถึงพ่ออีกในปีนั้น นอกจากบัตร ส.ค.ส. เราทำงานทั้งวัน แต่มักเกือบครึ่งคืน ถ้าวันไหนมีงานเข้ามา มาก(ส่วนใหญ่จะเป็นวันอังคาร)พอล้มถึงบ้านก็หมดแรง หมดเวลาที่จะ ตั้งสมาธิเขียนจดหมายถึงใครๆ

บางครั้งบางครั้งว ปิเตอร์และจิมมีก็แวะมาเยี่ยมเราบ้าง เมื่อมา จากเอสเมอร์ลัดส์ และบางทีทั้งคู่ก็ไม่มีเงินค่าเช่าหอพักเบุซาเนีย ก็มัก จะไปพักกับ John Ross และ Demi Lawrence ในห้องเช่าเล็กๆใกล้ๆกับมหาวิทยา- ลัยกลาง (Universidad Central) และตลาดสก Santa Clara (ซึ่งมีคนแกล้งเรียกกัน ว่า ตลาด "Santa Cara" หมายถึง "ตลาดคนักบุญหนา เลือด" เพราะของแพง จับจิกและพวกแม่ค้าหยาบคายจับใจ

จอห์น... ก็เป็นอาสาสมัครคนหนึ่งเหมือนกัน แต่ "เคมี" เป็นสาวอเม- ริกันที่มาเอาควาใคร เพื่อทองเที่ยวเผชิญโชคตามลำพัง เป็นนักเต้นบัล- เลตรูปร่างเพรียว เล็กๆ ตอนนั้นทำงานเป็นครูสอนบัลเลตในโรงเรียน อเมरिकันของคิโต (Colegio Americano de Quito) เป็นโรงเรียนมัธยม คาเลา- เรียนแพง สำหรับลูกอเมरिकันที่อยู่ในคิโตและคนมั่งมีของทีนั้น นอกจาก โรงเรียนอเมरिकันนั้นแล้ว ก็ยังมีโรงเรียนเยอรมัน โรงเรียนสวิส โรงเรียนฝรั่งเศส ซึ่งรับลูกหลานของพวกที่มั่งคั่งตามนั้นเป็นพิเศษ... คาดว่า อีกไม่นานก็คงจะมีโรงเรียนญี่ปุ่นแห่งเอควาโคโร หรือไม่กี่โรงเรียน- เกาหลีแห่งคิโต... เคมี นอกจากจะสอนในโรงเรียนตอนกลางวันแล้ว ตอนเย็นๆก็ยังไปออกที่.วี.อีก ของ 8 (ตอนนั้นยังเป็นชาวๆ) ในรายการ "การบริหารร่างกายโดยการเต้นบัลเลต" มีรายโคพิเศษอีกตอนหนึ่ง ทั้ง เคมีและจอห์น เป็นคู่ที่เราล้มไม่ไค่ตลอดชีวิต... วันหนึ่ง ในตอนที่เรายัง ไม่มีงานทำ กำลังคอยงานที่ใกล้ๆอยู่ เรามีส कांगคอยู่ 5 ซูเกระ จะซื้อ อะไรก็กินก็ไม่พออิม เราก็คไค่แกกินน้ำ และเราจำเป็นคองไปหาจอห์น

มีอยู่แค่ 2-3 อย่าง คือ *steak* · *Hamb* กับสลัดผัก, ซา หรือ กาแฟ .. คินแรก ยืนคอยคนที่มากินอยู่นานแสนนาน นั่งไม่ไค้ ต้องยืนและเดินไปเดินมา เราเร่งเวลาให้ถึงเที่ยงคินเร็วๆ จะไค้กลับไปเอาเต้าแขวนค้อให้หายเมื่อย .. ปรากฏว่า มีคนมากิน 1 คน เป็นกริ่งโกอิบปีใหม่ - สบาย มานั่งที่บาร์ สั่งสแตกกินกับเบียร์ เราไม่ต้องไปยุ่งอะไรด้านนั้งที่บาร์ คนที่บาร์ก็จ้กการเก็บ "propina" (ทิป) ไปกินสบาย แต่เราหมคสิทธิคินที่สอง .. (คินสุดท้ายของการเป็นนางเสิร์ฟ) มีคนมากินหลายคน เพราะเป็นคินสังคกร เราก็เสิร์ฟตามวิธีที่ถูกฝึกไว้ในคินแรก ไค้เสิร์ฟโต๊ะของหนุ่มสาวที่พูดภาษาสเปนคนหนึ่ง พออิม คุณผู้ชายก็ขอร้องให้เราทำอะไรอย่างหนึ่ง เราฟังไม่ถนัด เพราะพี่แกพูดภาษาอังกฤษแบบเอควาโคโร เรา .. ภาษาอังกฤษแบบไทย ก็ฟังกันไม่รู้เรื่อง อาจจะเป็นคำว่า "Would you please call one taxi?" (วู้ ยู พลีส กัล วัง ทักซ์) .. เราต้องเงี่ยหูเข้าไปฟังใกล้ๆ ขอร้องให้พูดซ้ำอีกครั้ง ซึ่งการกระทำของเรา ผจก.ใหญ่ (แต่เป็นกริ่งโกอิบปีเล็กๆ) คงเห็น .. ตอนเรากลับเรียกเราไปพบ พูดกับเราว่า "Your English so slow" (หมายถึงภาษาอังกฤษของเราไม่ไค้ - ความ) .. โถ! ยู, อย่าวา่แกภาษาประถษเลย! ภ า ษ า ท า ย เรื่ อ ง กั กั ส ะ โ ล ่ว ม า ก . . (มีเพื่อนร่วมโรงเรียนคนหนึ่งเคยบ่นว่า .. "ฟังไค้พูดแล้ว ต้องใส่หูฟังที่มีความถี่สูงๆวะ) .. แล้วผจก. ก็จ่ายเงินให้เราสองร้อยซูเกระ สำหรับสองคิน แล้วกล่าวคำว่าลา ..

เรื่องทางที่พัก ค้อบานของลาอูรา เรื่อกัซัก็อ้ค้อค้อใจ เรื่องห้องน้่าซึ่งอยู่ในห้องนอนของเรา และเป็นห้องน้่าห้องเกี้ยวในบาน ทุกคนต้องผานห้องนอนของเรา ถ้าเป็นตอนกลางวันเราไม่นอนหลับอยู่ ก็ไม่รู้สิกออะไร แต่มีหลายๆครั้งในตอนที่กลางคิน เรื่อกำลังหุ้ดึบสบายๆ ก็มีคินมาเปิดไฟห้องนอนเราเพื่อจะเข้าไปใช้ห้องน้่า .. ซาร์รายไปกวานัน อี้กคานหนึ่งห้องน้่า ก็รู้สึกจะเป็นห้องที่ไห้เขาเหมือนักัน มีประตูเข้าห้องน้่าอีกหนึ่งประตู ผู้เขาคานโนนเป็นผู้ชาย เราไม่เคยเห็นค้อ แต่เคย

ไคโยนเสียงโอ และทำเสียงที่พวกเราทำกันเมื่อเข้าห้องน้ำตอนท้องเสีย แต่พี่แกไม่รู้จักหรือลอคเสียงลงบ้างเลย เราไม่อยากฟัง แต่ก็ไคโยน เราเห็นใจอย่างยิ่งเรื่องคนท้องการห้องน้ำ และคิดว่าคนอื่นๆก็คงเห็นใจเราเหมือนกัน คึกๆกันๆไปเปิดไฟและทำเสียงรบกวนเรา แต่ในสภาพเช่นนั้น ก็คงไม่มีทางแก้ไข เราเองนั่นเองจะต้องแก้ไขตัวเอง... คังนั้น ในวันต่อมา เราก็บอกกับลาอูราราว่า เราพบที่อยู๋ใหม่แล้ว คาเซาถูกกวาเราบอกกับลาอูราตรงๆว่า เราไม่สามารถจ่ายคาเซาแพงๆขนาดนั้น ไค้อักทอไป เงินเดือนที่ไคจะไม่พอใช้ แต่เราไม่ไคพูดถึงเรื่องห้องน้ำ ลาอูรารับฟังอย่างเข้าใจ

แล้วในวันต่อมาเราก้ย้ายบ้านไปอยู่กับ Señora Nelly de Dimarco รูปร่างสูงชะลูด ชาว ฌมสิทองเหลือง ทาสีฟ้า เป็น"แม่ทิ้ง" คือสามีไปมีใหม่ แต่ไม่ไคหยาร่วงกัน ทราบว่าสามีเป็นอิตาเลียน มีลูกสาวหนึ่งคน ชื่อ Rocio (หยาคน้ำค้าง)บ้านอยู่ไกลๆกับบ้านชูชานนามาก เป็นบ้านสร้างใหม่ซึ่งเนลลีเขาอยู่กับลูกสาวและคนรับใช้ผิวสีกาแพค่า แต่มีห้องว่างให้เขาสำหรับสภาพสุตรี ที่นี้เรามีห้องนอนสวนตัวเล็กๆ มีห้องน้ำใหญ่ยู่ติดห้องนอนของเราคานนอก แต่เราไม่มีลิทธิไซ เพราะเป็นของเนลลีและลูกสาว ส่วนของเราอยู่ชั้นล่างไขรวมกับเด็กคนไซ... ก็ยังคิ เนลลีเป็นคน Guayaquil (กวายาคิล)ไกลทะเล สำเนียงที่พูดก็ป็นเหมือน"ชาวเล" ทั้งหลาย คือพูดเร็ว เสียงแปร่งๆเหนือๆไม่มีตัว"S"มีแค่ตัว"R"ซึ่งรวเสียงจนเราต้องถอยออกไปยืนห่างๆกลัวหน้าจะเป็ยกตัวรรร... เราพยายามทำให้เนลลีเรียกชื่อเราอย่างถูกต้องตามภาษาไทย แต่ลิ้นของเนลลีออกเสียงแมกน ในคำว่า"ออน"ไม่ไค กลายเป็น ออง... อองไปทุกที

เนลลีมีเหตุผลในการสรรหาคนที่พูดภาษาอังกฤษไคบางมาอยู่ด้วย ก็เพราะว่า อยากจะฝึกพูดเพื่อที่จะย้ายที่ทำงานไปอยู่ฝ่ายโทรศัพททางประเทศ เนลลีทำงานเป็นโอเปอเรเตอร์โทรศัพทในประเทศ ที่นี้ใครๆก็อยากพูดภาษาอังกฤษ คนที่พูดภาษาอังกฤษไคเป็นคนที่น่าสนใจมาก แต่

เรารู้สึกว่าพวกเขาเรียนภาษาอังกฤษได้ยากกว่าคนไทยมาก ทั้งๆที่ตัวอักษรก็ใช้เหมือนภาษาอังกฤษ มีเพิ่มเติมเพียง 4 ตัวเท่านั้น ปัญหาใหญ่คือการออกเสียง มันจะหลงไปว่าภาษาอังกฤษออกเสียงเหมือนภาษาของเขา เราว่าคนไทยนี่แหละที่เรียนภาษาอะไรก็ได้อย่างสบายมาก เพราะเรามีพื้นของการออกเสียงแบบต่างๆถึง 44 อวัยวะ! แต่อาจจะจะมีปัญหาคิดหนอยในการออกเสียงตัว"รร"ในภาษาสเปน ถ้าออกเสียงรวไม่ไค ชาวบ้านหัวเราะเยาะกันลั่นเมืองไปเลย

ในทำนองเดียวกัน พวกที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ก็ออกเสียงภาษาสเปนไคไม่ยั้งก สังกะไสคจากตัว"ค"และตัว"ก"(คิว) มีหลายครั้งที่เราฟังปีเตอร์และจิมมีพูดภาษาสเปน และฟัง"แนค คิง โคล" ร้องเพลงสเปนแล้วซ่า..แต่เราไม่ไคซ่าตัวเอง -แต่พยายามที่สุดที่จะออกเสียงตัว"รร"ให้ชัดทุกครั้ง ในอาทิตย์แรกๆตอนทำงานในโกคักเราก็ต้องเริ่มคนเรียนคิวการซักถามเพื่อนร่วมงานถึงค่าต่างๆที่ไซเรียกชื่อของไซในททำงาน เริ่มคนคิวการจำชื่อของน้ายาต่างๆที่ไซใช้อยู่ ถึกมากก็ของจำชื่อของเครื่องไม้เครื่องมือต่างๆ รวมทั้งวัสดุที่ของไซในงานประจำวัน..เรื่องเรียกชื่อเครื่องปรุงอาหารกลางวันนั้นแหละ ทำให้เรายุ่งยากใจ เพราะบางที"เอสเคบั้ง"ลิม้เติมเกลือบาง ลิม้เอาซอสมะเขือเทศมาบาง(เมื่อเราสั่ง"ซีสเบอรเกอร์")

วันหนึ่ง เราถามเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง ชื่อริคาร์โดว่า..ไอนี้ เรียกว่าอะไร..แล้วเราก็ทำมือเหมือนเทศอสมะเขือเทศออกจากชวค ริคาร์โดเห็นก็ริยาที่เรทำ ก็รีบตอบว่า..อา! เรียกว่า"ลา ซาล"(เกลือ) แล้วก็รีบลงชวคเกลือป่นเล็กๆไคไคอะออกมาให้เรา...โอย! อ่อนใจ

อีกวันหนึ่ง เอสเคบั้งลิม้ซอสมะเขือเทศตามเคย เราก็เขียนรูปชวคและเขียนรูปมะเขือเทศไว้ข้างๆให้เอสเคบั้งถือไปให้"ลา ฟูเอนเต" เอสเคบั้งกลับมูพรอมกับมะเขือเทศลูกหนึ่งกับโคกชวคหนึ่ง! จนแล้วจนรอด เราไม่รู้ว่าซอสมะเขือเทศเรียกว่ายังง ileyคักใจแวะซ้อที่

ร้านขายอาอิค้า ใกล้ๆที่ทำงาน คู่มือเลิกปิดขวด มันก็เป็นภาษาอังกฤษ คือ"แคทซ์พ" แต่ไม่มีภาษาสเปน วันต่อมาในเวลาอาหารกลางวัน เราเอาขวด"แคทซ์พ"ให้ริคาร์โดดู. ร้อง อ่า ยะ! แล้วริคาร์โดก็แสดงวิธีการเท"ซาลซ่า เค โทมัสเต"ให้เราดู โดยใช้นิ้วชี้จิ้มลงไปในช่วง เพื่อทะลวงส่วนที่จับตัวแข็งที่ปากขวด แล้วเอาไปถูกยกขวดขึ้นจนเกือบจะเป็นคั้งฉลากบน"ซิสเบอรเกอร์"ของเรา เขย่าขวดพร้อมทั้งคบที่ถนนขวดอ..วันก่อนเราทำท่าไม่ถูก เลยออกกิน"ซาลซ่า เค โทมัสเต"เสียตั้งหลายวัน

เรื่องภาษาสเปน เรามันกับปีเตอร์และจิมมีบ่อยๆ จนกระทั่งปีเตอร์รำคาญ บอกเราให้ไปหา"Rosa" (แม่กุหลาบ) ซึ่งเป็นครูสอนภาษาสเปน พวกอาสาสมัครอยู่เป็นประจำ "โรซา" เป็นครูที่รักมากของเรา รูภาษาอังกฤษก็ด้วย เพราะเคยไปเรียนสหรัฐอเมริกาตั้งสองปี แล้วทั้งสองคนก็พาเราไปรู้จักโรซาที่บ้าน ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่เราอยู่มากนัก อยู่บนเนินเขามองเห็นจากคาเฟ่บ้านของเนลลี แล้วทุกๆเช้าวันอาทิตย์ หลังจากที่โรซากลับจากโบสถ์ เราก็ได้เรียนภาษาสเปนกับโรซาประมาณหนึ่งชั่วโมง ราวๆสองเดือน แล้วเราก็เลิกเรียน เพราะมีบ่อยๆที่โรซาไม่วาง เราก็เริ่มจะรูอะไรๆขึ้นมาบ้างแล้ว เรียนจากชุมชนนาและเพื่อนร่วมงานคนอื่นบ้าง แต่..เรายังไม่เคยจ่ายค่าเรียนให้โรซา จนกระทั่งกลับเมืองไทย!

"Rosa Calvachi" เป็นคนตัวเล็กๆผิวคล้ำ คาโตะ ขนตายาวมาก เหมือนคนเอควาโดรทั้งหลาย แต่คุณแม่ของโรซา ผิวขาวและสวยกว่า โรซาเป็นลูกสาวคนโต และมีน้องทั้งหญิงทั้งชายอีก 7 คน ในขณะนั้น เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว 4 คน ที่กำลังเรียนอยู่ 4 คน เรารู้จักหมดทุกคน พี่น้อง เชย สะโท ยา ยาย หลาน ฯลฯ "โรซี่" (เป็นการเรียกชื่ออีกแบบหนึ่ง) มีน้องเชยเป็นกรังโกอเมริกัน 3 คน อยู่ชิคาโกหนึ่ง อยู่เม็กซิโกหนึ่ง และอีกหนึ่งอยู่โคลัมเบีย ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่นานับถือมาก เราเห็นทุกคนทำงานตัวเป็นเกลียว พอกับแม่ซึ่งอายุมากแล้วก็ยังทำงาน

ตั้งร้านขายเหล้าทั้งฝรั่งทั้งพื้นเมืองอยู่ที่ " Santo Domingo de los Colorados " (เป็นเมืองรอบนอกที่เป็นที่อยู่ของพวกอินเดียนเผ่า "โคโลราโดส" ซึ่ง จะเลิกต่อไป) โรเซ่เองก็สอนภาษาสเปนให้พวกกรังโกตกลงมา น้องชายคนที่สองเป็นหมอทางยูโรฯ ซึ่งเป็นที่พึ่งพาอาศัยของเราอย่างก็ ปรกติ เราก็ไปหาหมอ "Edison Calvachi" ทองเสี้ยก็ไปหาหมอ "เอคิง" ปรกติ ก็ไปหาเอคิง.. ไมคิคคาร์กษา แดมยาให้กินฟรี

ในช่วงนี้ ชีวิตของเราในครอบครัวของเนลลี มักจะมีเหตุการณ์ แปลกๆ.. วันหนึ่ง เนลลีเชิญเรากินข้าวกลางวัน บอกว่าจะทำ "ซาอุ- ลาฟาง" (ข้าวผัด) ให้เรากินอย่างอรอย.. เราก็ตั้งหน้าตั้งตาคอย นั่ง เย็บเสื้อเก่าที่มันขาด ตะเข็บแตก กระจุกหลุกลมกไปหลายคืบ จนจะ ถึงบ่ายสองโมงแล้ว เราหิวเส็บไส้เต็มที.. เนลลีขึ้นไปบอกเราว่า ช่วย ไปดูข้าวผัดให้ที ทำไมมันไม่สุกซักที.. โธ! เนลลีจ๋า มันจะไปสุกได้อย่างไร ก็ดูไซข้าวสารผัด!

เนลลีเข้าใจผิดคิดว่า วิธีทำข้าวผัดแบบจีนกับข้าวผัดแบบสเปนคงจะ เหมือนกัน เราต้องชี้แจงให้เนลลีเข้าใจในการทำข้าวผัดแบบจีน (ใน เอกวาโคร) ว่า.. ปกติจะใส่น้ำมันที่เหลือจากวันก่อน แล้วก็เติมของที เหลือๆอย่างอื่น เช่น เศษไก่ต้ม หมูย่าง เนื้อทอด กุ้งฝอย ที่เห็นเป็น ชิ้นเล็กๆใส่ลงไปผสมกับข้าว เติมซีอิ๊วดำ ถ้าไม่มีก็ใช้สีแสดจาก "อซิโอ- เต" แทนก็ได้ ผัดให้เข้ากันดี เติมเกลือ พริกไทย เมล็ดถั่วลิสงเตาต้ม แครอทต้มหั่นชิ้นเล็กๆ โรยคนหอมผัดซี.. ตกกลางคืนนั้น เราต้องออกไป ซ้อแซนควิชูเนยกินเหมือนเคย

พูดถึงข้าวผัดแบบสเปน หรือที่เรียกตามภาษาของเขาว่า "PAELLA" มีวิธีทำผัดกัน ทุกอย่างต้องเป็นของสด จุกเคนของ "ปาเอยา" นั้น คือ กุ้งและหอย

" PAELLA " (ข้าวผัดสเปน)

เครื่องปรุง ข้าวสาร น้ำมันพืช (น้ำมันมะกอกดีที่สุด) กุ้งซีแฮ่ หรือกุ้ง-ใหญ่ ไก่สด 1 ตัว หอยกาบ (หอยลาย) หอยแมงภู่ พริกหวานสีแดง

และเขียว หอมใหญ่ หนึ่ผ่าครึ่ง กระเทียม พริกไทย โอลีเวอร์กาน (ใช้ใบ
โหระพาแห้งแทนก็ได้) เกลือ ผงชูรส (ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องใส่) ผักชี
วิธีทำ แล้ทุบเอาแค่น้ือ ถูบขบค้บก็ค้บแยกไว้กับน้ือ หั่นน้ือไก่เป็นชิ้น
โตๆ แล้ใส่กระตูกต้มทำน้้าซุ้ ล้างขา ไส้สะอาก ไส้ตะแคงใส่สะ-
เด็คน้้าแล้คว้ไหแห้ง อยาคคนบอยจะทำให้ขาหัก (แต่บางคนก็ไม่ต้องคว้)
ขาวสาร 1 ถ้วย จะโค้ขาผัด 4-5 จาน

ใส่น้้ามันน้ิดน้ือในกระทะ ค้งให้รอนแล้เอาน้ือไก่ลงผัดให้หอม
แล้ตักออกพักไว้ เอาหอยลายลงผัดทั้งเปลือกให้สุกแล้พักไว้เหมือนกัน
เติมน้้ามันพืชอีกน้ิดน้ือ ผัดกระเทียม พริกไทย โอลีเวอร์กาน หนึ่ผ่าครึ่ง
เกลือ ผงชูรส แล้เอาขาขาวสารที่เตรียมไว้ลงผัดให้ห้ เติมน้้าซุ้ลงไป
ไป กะปริมาณพอที่จะทำให้ขาสุก วางถุ้ง หอยแมงภู่ (บางตำราก็ใส่
หอยทากทะเลคว้) ลงไปบนขา แล้วางทับคว้หอมใหญ่และพริกหวาน
ที่หั่นเป็นแว่นกลมๆหรือยาวก็ได้ ตามชอบ แล้ปิดฝาให้สนิท ค้งไฟอ่อน
ทิ้งไว้ประมาณครึ่งชั่วโมงหรือมากกว่า แล้แต่ปริมาณของขา ควรใช้
กระทะทองหรือหม้อใหญ่ๆที่ก้นไม่ลึก เพื่อขาจะโค้สุกทั่วกันที่เดียวโดย
ไม่ต้องคน.. เมอ้ขาสุกค้แล้ เอาไก่ที่ผัดไว้ใส่ลงไป คนให้เขากัน ชิม
ชูรส และเกลือของขา ควรให้เหลือพอค้ๆ เวลาตักใส่จาน โรยผักชีน้ิด-
น้ือแล้วางหอยลายทั้งเปลือกประดับหน้าให้หนัก..

เนลลี่เป็นคนน่ารัก โรซี่โอดูกสาววัยรุ่นก็ดูเรียบร้อยดี เนลลี่ไปถึง
คุณพ่อของโรซี่โอบอยๆ คงจะเหงา เห็นเชิญเพื่อนๆมากินเหลาเคนร้่า
บอยๆ ทุกครั้งเราก้ลงไปรวมคว้ประเค้ยวประคว้ตามมารยาท อยุ่
นานน้ิดไม่ค้มีน้้าเบือ เพราะเราไม่รู้เรื่องเรื่อที่ค้ยกันสนุกสนานเฮฮา
ระวางไปว่าพวกเขาอาจจะน้ินทาเราบางก้ได้.. แต่ค้วันศุกร์ค้หนึ่ง
เนลลี่"เพียสตา"ความปกคิ แต่เราขอตัวเพราะทำงานมาเหนื่อยค้มที่
แล้เราก้ปิดประตูของเอนหลังให้หายเมือย หูแว่วเสียงเพลงจ้งหวะ
"กุ่มเบือ"ค้งระหมอยุ่ขางล่าง เพราะความอ่อนเปลี้ยเราก้เคลิ้มไป
เนลลี่ขึ้นมาเคาะประตูหลายครั้ง เราก้ขอตัวไปทุกครั้ง แต่ครั้งสุคหาย

เราไม่กล้าปฏิเสธ เพราะคนที่มาเคาะประตูไม่ใช่เนลลี กลายเป็นผู้ชายคนหนึ่ง เข้ายาทางสุภาพ บอกเราว่า..ขอประทานโทษ เช่นโฌ-ริต้า อาจจะเชิญลงไปเต้นรำด้วยซึกเพลงสองเพลง..

กายละ! จะบอกว่าเต้นรำไม่เป็น คุณเคยแก้คงไม่เชื่อ เพราะการเต้น"กุ่มเบีย" เด็กเพิ่งคลอตกก็เต้นได้ เราเลยตัดสินใจออกไปทั้งชุดนอน เพราะกลัวว่าดาซินีรือ คุณคนนั้นจะพรวเขาไปในห้องของเรา แคชุดนอนของเราดูนั้นไม่เหมือนชาวบ้านหรอก เช่น ผาเจอร์ชบางๆหรือชุดยาสาลี เราไม่มี มีแต่กางเกงเกาๆที่เคยใส่ไปทำงานกับเสื้อสเวตเตอร์เกาๆ เรียกว่าพอลูกจากที่นอนก็ไปทำงานได้

ตกลงเราเลยต้องลงไปซึบอยู่สองเพลงให้หมกเรื่องหมคราวไป แต่มันไม่หมกอย่างที่คิด คุณเคยที่ชื่อ "Coronel Raúl Güche" (พันตรี ราอุล เกอเช) แห่งกองทัพอากาศ แต่ทำงานเป็นนักบินของเครื่องบินพานิช (ในประเทศ) บริษัท "TAME" (ทามะ) มีเงินเดือนกึ่งห้าสิบบันชูเกระ... โอ! นี่เราอาจจะได้เป็น "อสะฟาตา" ตอนนีเเอง.. ก็คุณพันตรีคนนั้นชวนเราออกไปกินอะไรข้างนอก เพราะเห็นว่าในบานไม่มีอะไรกิน นอกจากเหล้ากับมันฝรั่งทอดกรอบ มันเป็นเวลาราวๆห้าทุ่มแล้วก็เต้นรำซึกซึกขยิกอยู่ตั้งพักใหญ่ เราก็อ้วเหมือนกัน เลยไม่ปฏิเสธ บอกกับเนลลีว่าเราจะไปกินอะไรข้างนอกกับคุณพันตรีคนนั้น ยังจำได้ว่าเนลลีตะโกนตามหลังว่า..รีบกลับมาเต้นรำทอเร็วๆ

คุณพันตรีตามเราตามมารยาทว่า..เราอยากจะทำกินอะไร..เราอยากจะทำอะไร..ข้าวต้มปลา..ซึ่งเราก็รู้ว่ามีไม่มี คุณพันตรีเห็นเรานั่งอึกอึกอยู่ก็คงเข้าใจว่าเรายังไม่รู้เรื่องอาหารกลางวันของคิโตก็เลยพาเราไปชิม "parillada" (เนื้อย่างนำตักกับเครื่องใน) ที่ร้านมีชื่อสมัยนั้น คือร้าน "POTOTO" ซึ่งอยู่บนถนนชื่อคัง "อมาโซนิส" (ชื่อแม่น้ำอะเมซอน)

"ปาริยาตา" ซึกเล็กเขามาเสิร์ฟก่อน มีเตาดานแบนๆเล็กๆใส่ถ่านที่กำลังคิกแดง 6-7 ก้อน บนตะแกรงมีเนื้อสันใน ตับ ไส้หวาน ไส้กรอก-

เลือก ใส่กรอกเนื้อ อย่างละชิ้น ย่างร้อนๆควินโขมง ซุปใสๆร้อนๆความ
มา ชนมปังและเนยเหลวนั้นวางเตรียมอยู่บนโต๊ะก่อนแล้ว คุณพันตรีสั่ง
ไวน์แดงมาเพิ่มเติมให้สมบุรณแบบของกรากินเนื้อ เราคอยๆนั่งละเลียด
ไป นั่งศึกษาวิธีการเตรียมเนื้ออย่างไปควย เนื้ออย่างไม่ไคทากระเทียม
พริกไทย เหมือนเมืองไทย แต่ทาเกลือนิคหนอยกับไบโอเรกาโนปน ทา
น้ำมันแล้ววาง อย่างอื่นๆก็เช่นเดียวกัน อยากจะราคน้ำซอสเครื่องเทศ
ที่เรียกว่า "Chimichurri" เพิ่มเติมก็ไคตามชอบ เรานั่งเคี้ยวเอื้องหมดไป
หลายชิ้นเหมือนกัน เพราะนึกถึงส้มตำปูเค็มเผ็ดๆและข้าวเหนียวร้อนๆ
ตามไปควย

คุณพันตรีเล่าให้เราฟังถึงเรื่องครอบครัวนิกนอยว่า คุณพ่อเป็นคน
เยอรมัน (นามสกุลก็บอกอยู่แล้ว) คุณแม่เป็นคนที่นี่ ทั้งคู่เสียชีวิตไปแล้ว
ตัวของคุณพันตรีเองเป็นลูกโตน..แหม คี!

และแล้วตั้งแต่นั้นมา คุณพันตรีก็นึกเราไปกินข้าวร้านเจ๊ก ไปกินแซนค้-
วิชร้านฝรั่ง คุณพันตรีพูดภาษาอังกฤษคล่อง ทำให้คุยกันสนุก แล้วก็หลายๆ
ครั้งที่คุณพันตรีแถมฝากฟิล์มให้เราช่วยล้างให้ควย เราก็แอบเอาไปฝาก
ซูซุชานนา ซอรองให้ทำฟรีๆควย แล้วเราก็แอบดูรูปพวกนั้น ส่วนใหญ่ก็มี
แต่รูปเครื่องบิน มีพวก"อสะฟ้าคา"บาง แด..เห็นจะเป็นมวนสุกตาย
ตอนบายวันหนึ่ง เรามีรูปของคุณพันตรีที่ท่าเสริจแล้ว เอสเคบั้งเข้าไป
บอกเราว่า..มีคนมาคอยพบเราที่ประตูข้าง (สำหรับคนภายในเขาออก)
เรานึกแล้วว่าจะต้องเป็นคุณพันตรี แต่รูปชุดคนเรายังไม่ไคแอบดู..เอะ!
วันนี้ทำไมมาสองคน มีผู้หญิงมาควย ผู้หญิงคนที่มีส่วนบนเป็นแบบ...

"heavy weight" คุณพันตรีแนะนำเสียงสั้นๆพราวๆว่า"นี่..คือ..เออ...

ภ ร ร ย า ข อ ง ผ ม ..เออ..ตามมาเอารูปงานวันเกิดของเธอ"
ก็..วันนั้น คุณพันตรีเล่าว่า คุณพ่อคุณแม่ชาติโยมตายหมดแล้ว แต่ไม่
ไคบอกเรานี้ว่า..เมีย ยังมีชีวิตอยู่..แสบ!

วันเวลาผ่านไป ชีวิตการทำงานก็เป็นไปอย่างเรื่อยๆซ้าๆซากๆ ผู้

รวมงานชุกเคิม ลูกค้ำหน้าเคิม ตอนเช้าประมาณเก้าโมง ผู้จัดการ "มาร
 ทีเนซ" ต้องมาแวะทุกวัน เพราะบ้านอยู่ไม่ไกลนัก พอโผล่เขาประตูห้อง
 แลบเขามา พวกเราก็ไต่ยีนบนคังกอง ส่วนใหญ่มักจะบนว่าคุณลุงมีนูเอซา
 ถึงเรื่องราวต่างๆที่ลูกคารองเรียน เช่น ส่งงานไปหนารานซาบาง มี
 "chaochas" (บางคนแอบเอางานส่วนตัวมาผสมกับงานหลวง) เยอะแยะบาง
 พวกเราถูกเอะอะทุกวัน เลยตั้งชื่อผจก. ว่า "La voz de los Andes" (เป็นชื่อ
 ของสถานีวิทยุของคริสตจักร Evangelismo ประจำคิโต) ..มันเป็นอย่างนี้อยู่
 ทุกวัน จะมีวอกแวกไปบ้าง ซึ่งทำให้คนเหนื่อยคเสียดชีวิตประจำ-
 วัน ก็นานๆที เช่น ทองเถียงกับนาย "Izurieta" (หัวหน้าการเงินและพัสดุ)
 เรื่องการเบิกกรอบกระดาษสำหรับฉีกซองสไลด์ ซึ่งแกมักจะบนว่า เรา
 ขอเบิกมากเกินไป แกพยายามจะพูดภาษาอังกฤษกับเรา แต่แกก็อึกๆอักษ
 พูดไม่ได้ เราค่อนนั้นพูดภาษาของแกไคมากกว่า ก็ตอบไคแกอย่างว่าคาญ
 ไคบาง ..หรือไม่กี่เรื่องไฟฟ้าทุก!มือเรานักเป็นแผลล็กทั้งามมือขวา ก็
 เพราะความเผลอเรือ ไซปรอทวัดอุณหภูมิหน้าอินใหญ่มาก ซึ่งเป็นเหล็ก
 ปลอกสนิม ไซเซียเข้มนาฬิกาตั้งเวลาซึ่งไฟรั่ว เพราะความชื้นที่มีอยู่ตาม
 ฉนวนนาฬิกาซึ่งเป็นโลหะ และเราใส่รองเทาะแตะพองน้ำซึ่งเป็ยกอยู่คุดลอก
 เจลา ผลักคือ ปรอทคกแตก ส่วนที่เป็นหลอดแกวแตกกระจาย บางคางม
 มือเล็อกไหลโทรม ไซมือขวาไม่ไคไปหลายวัน แต่มีเรื่องอื่นที่น่าค้คเ็น
 มากกว่า เมื่อเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง คือ "César" เป็นคนกลางเนกาติฟชาว
 ค้า สิบนุหรีแล้วเผลอทั้งกนบุนหรีลงไปในตะกร้าผงที่มีแคกระดาษห่อฟิล์ม
 ขนาด 120..ไฟไหม้ห้องมีคชวูคๆ ควันคดังไปทั่วห้องแลบ ผล..เซซาร์
 ถูกออกจางาน.. Por Dios! ..รูแล้วว่าหามสิบนุหรีเค็คชาคภายในห้องแลบ
 วันรุ่งขึ้น เราเองเป็นผู้xorองให้ผจก. ซ่อนย้ายคัคเปลลิ่งมาคิไว 2 อัน
 มันอาจจะตองใช้อีก..ไคผล ผจก. สั่งซื้อเก็อบจะตันที คิไวในส่วนที่เป็น
 ห้องแลบหนึ่งชุก คิไวหนารานอีกหนึ่งชุก แต่อีกวันหนึ่ง วันนั้นค้คเ็น
 มาก พวกเราชาวห้องแลบทั้งหลาย คางก็จับกุมซบซิบกันทั้งวัน เมื่อ

ไคยีนชาวชูชาจากห้องธุรกิจข้างบนว่า... มาร์ทา (คนละคนกับเจ้าของ
ร้านชายขนม) สาวนักบัญชีของบริษัท ทบหนานายอิสริเอตา แล้วลาออก
ทำไม? เพราะอะไร? พวกเขาซบซิบกันแซค จนกระทั่ง "Manolo"
(ชื่อย่อของ Manuel) โหม่งฝ่ายธุรกิจ เปิดเผยกระซิบกระซาบกับพวกเรา
ว่า... มาร์ทา มีอะไรกับ Ricardo ซึ่งเป็นมือพรันทคนหนึ่ง แล้วเจ้ากรรม
วิธีการไค เป็นน้องเขยของนาย อิสริเอตา และวิธีการไคก็ลาออกไปด้วย
เราซักสงสัย... นายอิสริเอตาเอง ก็มีท่าทางไม่โอเคแบบ-รูปร่าง
เพียวลม ผอมหงอกประปราย ไหวหวนคงวามพร่าย คงตาแสนคม!..
(เราจำไม่ได้แล้วว่าใครเป็นคนแต่ง) ไคชาววาแกมีภรรยาแค่สองคน
ส่วน มาร์ทานั้น หนาทานารัก ตัวเคี้ยวป้อมๆ ชอบสวมหมวกเก๋ๆ และใส่
กระโปรงสั้นจุตามสมัย ฝ่าย วิธีการไค ก็เป็นหนุ่มฉกรรจ์ ผิวสีคล้ำ ไว
หนวคขลิบบางๆ ผมหยิก หนาทาหลอเหลาเอาการ... มันเป็นเรื่องสวน-
ตัวของชาวบานที่สนิทกันไคสนุกสนาน..

เราเองก็ต้องการการเปลี่ยนแปลงทางบ้านพัก... อีกแล้ว... ความจริง
อยู่กับเนลลีสบายใจดี ตอนเขาก็ไปคอยชูชานานาหนานานา เดินไปขึ้นรถ-
เมลควยกันที่คนทาง สาย "COLON-CAMAL" ใกล้บาน นั่งไปประมาณ 2 -
3 นาที ก็ถึงที่พลาซา "Artigas" เดินต่อไปอีกหน่อยก็ถึงห้องแลบ บางทีถ้า
มีเวลาพอที่จะเดินตรงจากบาน (โดยมากเป็นวันเสาร์ เช้าสายไค) พวก
เราก็เดินกันไปจากบาน ประมาณ 20 นาที บางวันชูชานานาแกคคงต้นสาย
ในขณะที่เดินกันไป ชูชานานาแกก็เดินแคงหน้าไปควย หรือไม่ก็เดินกิน-
แซนควิช อาหารเขา เราเห็นตอนแรกๆก็รู้สึกว้า นานาเกลียดมาก แต่คอ
มาเราก็ชิน และทำเสียเองบาง

จุว่าวันหนึ่ง ปีเตอร์มาเยี่ยมแล้วบอกว่า "แฟน" คนที่เป็นซีเลน่า (ซี-
เลียน) ของปีเตอร์ขณะนั้น ซึ่งเป็นช่างเสริมสวย มีบานเขาหลังใหญ่มาก
สะอาด หุหรามาก มีห้องน้ำส่วนตัว มีน้ำร้อน มีเตียงทันสมัย มีตู้เสื้อ-
ผ้า ไค เครื่องแปรง และอยู่ในยานทันสมัยควย คือนาน "Carolina" แล้ว

แล้วปีเตอร์ก็พาเราไปรู้จัก "กลุ่กิส" แม่ร้าง ลูกสาวติดอีกหนึ่ง เป็นแม่-
ร้างประเภท "เซกซ์" แต่งตัวเกเท่ห์ทันสมัย รู้จักบริหารรูปร่างให้เขาที่
อยู่เสมอ ชอบอาบแดดบนนาคาฟ้าจนผิวเป็นสีอบเซยปน สามีที่เลิกกันไป
เป็นคนฝรั่งเซส ลูกสาวชื่อ "Jaqueline" สวย งามสีทอง คาสีฟ้า ดูเหมือน
อายุจะอ่อนกว่า โรซีโอ ลูกสาวของเนลลี

ปีเตอร์อยากให้เราไปอยู่กับกลุ่กิส เพื่อที่จะช่วยเหลือค่าเช่าบ้าง
เท่าที่เคยจ่ายให้เนลลีก็ได้ เราเข้าใจปีเตอร์ตามเคย แต่ก็ไม่มีเหตุผล
ที่จะบอกกับเนลลี แคบ้งเญในอาทิตย์ต่อมา เนลลีก็คอยจะยบายาน
เหมือนกัน ชวนเราไปดูบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานของเรา
มากนัก เราเห็นแล้วก็ตกใจใจไควว่า บ้านของกลุ่กิสดีกว่า ก็เลยถือโอกาส
ตอนนั้นบอกเนลลีตรงๆว่า เราจะไปอยู่กับกลุ่กิส เพราะอยู่ใกล้ที่ทำงาน
มากกว่า (ความจริงไกลกว่า แต่เนลลียังไม่รู้จักคิดมากนัก)

ส่วนเรื่องเรียนภาษาสเปนอยู่กับครูโรซ่านั้น ก็เลิกไปโดยปริยาย เราก็
รุ่งๆปลาๆบางแล้ว อยู่ไปพุกไปก็คั่งงงขึ้นเอง เพราะโรซาเองก็กำลัง
เตรียมตัวจะแต่งงาน.. เราจำได้ วันหนึ่ง เราไปเรียนตามปกติ โรซี
แนะนำให้เรารู้จักกับแฟน.. "Humberto Carcés" (ฮุมเบร์โต การ์เซส) ซึ่ง
มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำ ไร้ทั้งหนวค ทั้งเครา ทั้งจอน แต่หาทางเรียบ-
ร่อยเป็นผุ่พับไว (แต่โรซีคงคล้อเอง)

วันแต่งงานของโรซีและฮุมเบร์โตนั้น เราจำได้ว่ามีแขกมาร่วมมาก-
มาย พิธีทางศาสนาตอนเช้า ทำกันที่โบสถ์ใหญ่ซึ่งอยู่ตรงข้ามที่ทำงานของ
หน่วยสันติภาพอเมริกันนั่นเอง คือโบสถ์ "El Girón" และเลี้ยงฉลองอาหาร
กลางวันทีสโมสรแห่งหนึ่งใกล้ๆ แต่เราแปลกใจตัวเองว่า ทำไมเราไม่
เอากล่องถ่ายรูปไปควยแล้วถ่ายรูปพิธีการทั้งหมดสำหรับโรซี แคมันคงดู
เกะกะพิธีของเขามากกว่า เพราะเรายังไม่รู้ว่ เมื่อไรจะทองนึ่งลง
คอย เมื่อไรจะทองรีบไปตั้งกลองคอยจอง คั้งไฟคัสให้ที กระระยะแพลช
ให้พอกีหน้าเลนซ เมื่อไรควรจะเป็น "LS" (long shot) เมื่ไรควรจะเป็น-

“MS” (Medium shot) และเมื่อไรจะตองเป็น “CU” (close up) การถ่ายรูปพิชิต
 แต่งงานในโบสถ์คาซอลิคันนั้นไม่ขำนัก นอกจากจะมีประสบการณ์มากๆ
 ที่นั่งชนอยู่กับพระที่ท่าพิชิตควย พระแต่ละองค์มีวิธีประกอบพิชิตแต่งงานไม่
 เหมือนกัน บางองค์ชอบถ่ายรูป ก็มักจะท่าพิชิตๆ เพื่อให้ช่างภาพจับภาพ
 ได้ทัน แต่บางองค์ไม่ชอบถ่ายรูป ก็มักจะดูช่างภาพไม่ให้เกินยามยามมาก
 นึก แต่ก็พอจะเห็นๆ คว้า การถ่ายรูปพิชิตในโบสถ์เป็นแบบ “Candid” คือ
 เตะท่าไม้ไค แลวแต่พระจะสั่งให้ท่า แต่ตอนที่พระเทศน์ก็น่าจะเป็นแบบ
 “LS” มองเห็นทั้งพระทั้งคูบ่าวสาว ทั้ง “Padrino” และ “Madrina” เพื่อนเจ้า-
 บ่าว, เพื่อนเจ้าสาว ซึ่งส่วนมากเป็นบิคา มุรคาหรือถ้าไม่มีก็เป็นญาติ
 ผู้ใหญ่ แต่ไม่ใช่เป็นเพื่อนหนุ่มสาว เพื่อนหนุ่มสาวนั้นใช่เป็นพะยานทั้ง-
 สองฝ่ายตอนที่ทำการจดทะเบียนสมรสเท่านั้น) หลังจากพระเทศน์เสร็จ
 แลว ตอนนั้นช่างภาพตองตั้งท่าถ่าย “MS” เฉพาะคูบ่าวสาว ตอนนั้นพระจะ
 เรียกขັນไปยืนอยู่คู่กันข้างหน้าพระ เพื่อปวารณาตัวว่าจะเป็นสามี-ภรรยา
 ที่คักอกัน ในช่วงนี้แหละพวกเด็กๆที่เป็นคนถือพานแหวนแต่งงาน จะตอง
 เตรียมตัวเขาไปอยู่ไกลๆเพื่อส่งแหวนให้คูบ่าวสาว ตอนนั้นละ ช่างภาพ
 ทั้งหลายตองวิ่งกรูเขาไปไกลๆเพื่อจะ “CU” มือทั้งสองของเจ้าบ่าวเจ้า-
 สาวที่เปลี่ยนกันสวมแหวน หลังจากนั้น พระบางองค์ก็เทศน์คย บางองค์
 ก็ไม่เทศน์ แต่จะบอกให้เจ้าบ่าวเปิดผาคลุมหนาเจ้าสาว เพื่อจะจับแกม
 หรือปลุกเพื่อจับพิชิต ตอนนั้นช่างภาพตองถอยออกมาเร็วๆเพื่อถ่าย “MS”
 ตอนเจ้าบ่าวจับให้ทัน... ตอจากนั้นก็เป็นการถ่ายรูปหมู่ตรงหน้าแทนพิชิต
 หรือหน้าโบสถ์ ถ่ายคูบ่าวสาวที่เดินผ่านกลีบคอกไม้ ชาวสาว ซึ่งแขกที่
 ไปร่วมพิชิตไปรยปรายให้จากแทนพิชิตจนถึงหน้าโบสถ์... ตอนถ่ายรูปหมู่ ถ้า
 บริเวณหน้าโบสถ์แคบมาก ก็ตองเปลี่ยนเป็น wide angle คุณ tia คุณ tio. (คุณป้า คุณลุง)
 ซึ่งขึ้นอยู่กับทิศทางใกล้ข้างหน้า อาจะยืนเบยวไปเมือท่ารูปออกมาแล้ว
 เมือถ่ายหมู่หน้าโบสถ์เสร็จสรรพ ตองรีบแจ้ว ถ้าไม่มีรถไคเองก็ตอง

อาศัยแท็กซี่ซึ่งไปให้ถึงสถานที่รับรอง ซึ่งอาจจะเป็นโรงแรม สโมสร บาน และในฟาร์มไกลๆนอกเมือง (ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีญาติรวยๆ) แต่ บางครั้งงานพิธีก็ทำกันกลางคืน แลียงฉล่องกันตามโรงแรมส่วนใหญ่ เมื่อ งานเลี้ยงจบหรือยังไม่จบ คู่บ่าวสาวก็หลบไป"ฮันนีมูน"ในห้องใดห้องหนึ่ง ของโรงแรม..

งานแต่งงานทุกงาน มักจะเริ่มกัน"อุ่นเครื่อง"การกินเลี้ยงช่วยการ คิมแซมแปญ เป็นธรรมเนียม ซึ่งคู่บ่าวสาวจะทองเป็นผู้นำถวาย ช่วงนี้ก็ เป็นช่วงที่ถ่ายยิ้มเหมือนกัน ช่างภาพจะทองแหกผูดคนเขาไปถ่าย "LS" หรือ "MS" คู่บ่าวสาวกับพ่อกับแม่กับญาติ "แซมแปญ" กับขุมมดุกก็ขยับยาวๆที่ เรียกว่า"นิ้วมีอนาง" บางทีก็ทอง "MCU" เขาไปเมื่อบ่าวสาวประสาน- แชนกันจับแซมแปญ คือ เจาสาวจอลวยแซมแปญไปที่ปากเจ้าบ่าว และ เจ้าบ่าวปอนลวยแซมแปญไปที่ปากเจาสาว ..มันเป็น shot ที่พิลึกกึกกือ ทองโซเวลา"เคียม"หลายนาที ทองเล็งไวจนกว่าจะแน่ใจว่า แซมแปญ สองถวยอยู่ที่ปากสองปากนั้นแน่ิ่งไม่หกกระเรียกะรอก ถึงจะกลืนใจกด ชักเคอร์..

ต่อจากนั้น ก็เป็นรายการกินเมื่อเห็นว่าแซมแปญเข้าไปเคือกพล่าน อยู่ในกระเพาะของทุกคนแล้ว พวกแขกผู้ใหญ่มีก็จะ"ยัก"ควยวิสกี้ แคพวก แขกหนุ่มๆสาวๆเมื่ออิมขาวแล้ว ก็มักจะชวนเจ้าบ่าวเจาสาวออกไป.. "กึ่งเสน"กันข้างนอก มันเป็นที่น่าสนุก คือ ก่อนที่จะเข้าพิธีในโบสถ์ เจาสาวทองใส่ยางยักเป็นแถบแบนๆบางๆดักขบสี่สวย (ทำไวชายโดย เฉพาะ) ไว้ที่ขาข้างใดข้างหนึ่งเพื่อให้เพื่อนชาย โส้คคนใดคนหนึ่งจับ ฉลากไค เพื่อนๆชายหญิงที่เป็นโส้คทั้งหลายก็จะยื่นลอมคู่บ่าวสาวเป็นวง กว้าง และคู่บ่าวสาวก็จะกระซิบปรึกษากันว่าจะให้ใคร เป็นคนกึ่งยางยัก แล้วจะเอาไปใส่ให้หญิงคนไหน.. เมื่อตกลงกันแล้ว เจ้าบ่าวก็จะเดินไป กลั๊กชอกอกไม้เล็กๆคิกที่อกเสื้อของเพื่อนชายคนใดถูกเลือกหรือจับฉลากไค และเจาสาวก็จะมอบชอกอกไม้ที่ถอยอยู่ตลอดเวลานั้นให้กับเพื่อนสาวที่ถูก

เลือกเช่นเดียวกัน พิธีเริ่มโดยที่เพื่อนชายที่ถูกเลือกเข้าไปเลิกกระโปรง
ที่ยาวแสนยาวของเจ้าสาว แล้วควานหาแถบยางที่ขาของเจ้าสาว (เจ้า-
สาวทองใจเย็น) เมื่อดึงแถบยางออกมาได้แล้ว ก็ไปเลิกกระโปรงของ
สาวคนที่ถือพวงดอกไม้ ถึงตอนนี้..เป็นตอนที่เฮฮาเกินมากที่สุด เมื่อทุก
คนส่งเสียงเชียร์ดังลั่นให้คนที่กำลังใส่แถบยาง เลื่อนยางยักขึ้นไปให้ถึง
ก้นขา..สูงขึ้นไปอีกนิก..อีกนิก..อีก..ฮา! เรียกว่าพิธี " Sacar la liga "

ตอนนี้ถ่ายรูปยากมาก เพราะมีคนวิ่งไปวิ่งมาหรือยืนบึงหน้ากล้อง
เสียเต็มที หลังจากพิธี"ทิ้งเส้น"นั้นแล้ว และดูเหมือนว่าชาวกลางวันยัง
ไม่ทันย่อย คุณาวสาวก็จะเร่งทำพิธีตัดเค้ก (partir la torta) คือตัดเค้กเป็นพิธี
แล้วทิ้งเอาไว้ ใครอยากกินก็ไปตัดกินเอาเอง ตอนตัดเค้กนี้ถ่ายรูปง่าย
เพราะเป็นแบบ"เตะตา"เลือกถ่ายเอาเองจะเป็น shot แบบไหนก็ได้
หลังจากพิธีตัดเค้กแล้ว คุณาวสาวบางคนก็จะรีบออกไปจากงานเลี้ยงเพื่อ
ไปให้ทันเครื่องบินไปนิวยอร์ก ไปโรม ไปบราซิล หรือไปแคหุาก salinas
สำหรับคืนนำดวงพระจันทร์ (luna de miel) แต่บางคู่ก็อยู่รับแขก ถ่ายรูปรวม
กับแขกไปจนหมดฟิล์มหรือหมดเวลาเลี้ยง เช่น ครูโรซากับอุมเบรโต
ซึ่งไม่ได้รับรองไปคืนนำดวงที่ไหน แต่อยู่ส่งแขกกลับจนคนสุดท้าย

กลับมาคิดเรื่องเปลี่ยนบ้านอีกครั้งเรายังไม่คิดตัดสินใจทันที ในเรื่อง
ที่จะย้ายไปอยู่กับกลาดิส..แต่วันหนึ่งในช่วงนั้น เราก็ประหลาดใจอย่าง-
ยิ่ง เราได้รับเช็ค 50 ดอลลาร์จากแฟนของปีเตอร์ที่เคยรู้จักกันที่เมือง
ไทย คือ Madelein Schuster ช่างดีใจหาย!..เรานึกออก ตอนที่เรากำลัง
วุ่นวายเมื่อมาถึง เทียวเขียนจดหมายถึงคนนั้นคนนั้นที่สหรัฐอเมริกาซึ่งก็ไม่ได้รับ
ตอบ นอกจากโจน และแมเกลิน ซึ่งส่งเงินมาให้หมื่นคนนั้น เช็ค 50 ดอลลาร์
ของ First City Bank ซึ่งเราแลกทันทีที่สาขาของธนาคารที่อยู่ข้างๆที่ทำงาน
แมเกลิน บอกมาในจดหมายว่า เราอย่าไปโกรธพวกที่ตรวจพาสปอร์ต
นั่นเลย มันเป็นงานของเขา เหมือนกับเราทำงานในห้องแล็บเหมือนกัน
ที่ส่งเงินมาให้เรายืมเพราะรู้ว่าเรากำลังจะฝุ่นคลุ้งอีกแล้ว..น่าประ-

ท้อใจ ทั้งๆที่แม่เคลินเองก็ยังไม่มีงานทำที่นิวยอร์ค แต่อาศัยที่พ่อรวย ก็ไม่เคียดรอน ถึงแม้ว่าเราจะหางานทำได้แล้ว มีเงินเดือนแล้ว แต่เราก็ยังต้องการเงินสำหรับทำอะไรอีกหลายอย่าง แต่ต่อมาอีก 2-3 เดือน เมื่อเราได้รับเงินพิเศษประจำ 3 เดือน เราก็ตัดเงินไปให้แม่เคลินทันที เราไม่โชคนเหนียวหนึ่เลย (แต่บางครั้งมันก็ล้มเสี่ยสนิท)

วันที่ 8 กันยายน 1972... ชูชานน่านักสนุกขึ้นมา ชวนเพื่อนๆสอง-สามคน มี Ana Lucia (อันนา ลูเซีย) กับ Alicia (อลิเซีย) และเราพร้อมทั้งกาโล่ สามี่ (ซึ่งเป็นคนขับรถ) ไปเที่ยวงานประจำปี "YAMOR" (ยาโมร) จัดที่เมือง Otavalo ในแขวง Imbabura เป็นประจำ "โอตาบาโล" คินแคน อันขึ้นชื่อของการทอดผ้าพันเมือง ทะเลสาบ San Pablo (ซัง ปาโบล)... เสือกก่ก่ก่จาก totoras (พืชคล้ายหญ้าปลองที่ขึ้นในทะเลสาบ)... ฟริตาคากับชาวโพคตม... แต่เราศึคใจการเคนรำพันเมืองมากกว่า ลีลาไมออน-ชอยแซมซาเหมือนรำไทย แต่จังหวะจะโคนเรูเรูใจ นาสนุกสนานจากการเป่าและตีของชลุย แคน และกลอง แต่คนอื่นๆกลับไปสนใจเสื่อปักและ "ปโนโซ" หนาๆและหนักอึ้ง ส่วนชาวโอตาบาโลเอง รู้สึกจะสนใจเรื่องหมอกินมากกว่า เพราะยังใช้ชีวิตกันอยู่ กนหมอจะคว่ำยังงี้ก็ไม่ทองซัก พวกเราเดินวนเวียนดูสินค้าต่างๆปนไปกับพวกกริงโก-กริงกัวอื่นๆ จนกระทั่งบายก็กลับคิโต นานๆไคออกไปเบิคุหูเบิคุตาเสี่ยที ทั่วไคการทำงานในวันค่อไปมีชีวิตชีวาขึ้น แต่เวลามันผานไปโดยเฉาไมรู้สึกตัว ยอมให้มันผานไปกับงานช่าๆซุกๆจนกระทั่ง... วันหนึ่ง วันที่เราไม่เคยคอย วันที่ไม่อยากรู้ใหม่ ตอนค่นเคื่อนตุลาคม เมื่อทนายความของบริษัทเคื่อนเรารูว วิชาหมค่ออายุแล้ว หมคส์สัญญาการทำงานแล้ว ทอุงค่อสัญญาใหม่ แต่ไมไเซทำแบบซันไปนั้ง เช่นค่อซื่อในใบสัญญาการทำงานค่อหน้าผจก. อยางที่เราคเคยทำค่อนแรก แต่เรานักสนุกเมื่อทนายบอกวว่า เราคคองไปทีเมือง "Ipielas" (อิเปียเลส) ซึ่งเป็นเมืองชายค่อนค่อนโตสุคของประเทศโคลมเบียที่คึคกับชายค่อนค่อนเหนือของเอควาโอร เพื่อไปค่อวิชาเขามา

ใหม่.. (ทำเอาเคล็ด คล้ายๆกับ นรม. ซักศิษย์ของเรา ทำเป็นลาออก
หนึ่งอาทิตย์ แล้วขอวีซ่ากลับเข้าเป็นใหม่.. เป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเมือง
ไทย ปี 2534)

อีกแล้ว วิชา.. วิชา.. แท้ก็ตื่นตื่นเมื่อได้ยินผจก. บอกว่า.. ให้เราไป
รถเมล ออกจากคิโตคิธา.. แต่ในวันรุ่งขึ้น ผจก. เองเปลี่ยนโปรแกรม
คงส่งสาร เราที่จะต่องครากคร่าไปในรถเมลตั้ง 7 ชั่วโมง (หรือต่องการ
ให้เรากลับโดยเร็วที่สุด เพื่อไม่ให้เสียเวลาทำงาน) ผจก. ตัดบทว่า..
ไปเครื่องบิน! บริษัทออกค่าเครื่องบินให้ และจะโทรศัพท์ไปหาคุณโสร เค
ปงเซ (Jorge Ponce) ตัวแทนของโกคักประจำเมือง "Tulcán" (ตุลคัง) ซึ่ง
เป็นเมืองชายแดนคานเหนือของเอกวาโดร ผจก. กำชับว่า.. คุณโสร เค
จะมารับที่สนามบิน และจะเป็นคนพาไปให้ถึงกองตรวจคนเข้าเมืองใน
"อียิปเตส" ..

เครื่องบิน "ซอร์ค" เล็กๆสายคิโต-ตุลคัง ไม่ทำให้เราต้องใช้ถุงบน
เครื่องบิน แต่.. เราต้องรีบบอกให้แท็กซี่พาเราไปร้านถ่ายรูปของคุณ
โสร เค หยัดควานที่หน้าประตูคแห่งหนึ่ง ซึ่งต้องใช้โคคนคนไม่เป็นที่ค้ายของ
เก่า เราอายุคุณโสร เคแก่มาก เจวีกไปสุดโลกแล้วยังทำชายหนา

คุณโสร เคพาเราไปที่โรงแรม "Pichincha" โรงแรมชั้นหนึ่งของตุลคัง
อยู่ไม่ไกลจากร้านถ่ายรูปของคุณโสร เคมากนัก คุณโสร เคมีอายุราวๆ
กลางคน มีผู้ช่วยงานถ่ายรูปในร้าน คือคุณแม่ของแกเอง

วันรุ่งขึ้น คุณโสร เคพาเราขึ้นแท็กซี่คันเบอเวอ พาข้ามชายแดนเข้า
ไปในเขตของโคลมเบีย จำได้ว่ามีการเสียดายกันนิกหนอยที่คาน Rumichaca
(รุมิชากะ) รถแท็กซี่จากเอกวาโดรวิ่งเข้าไปในเขตแดนของโคลมเบีย
อย่างสบาย มีการทักคินนิกหนอยจากตำรวจของโคลมเบีย แต่ก็ไม่มื่ออะไร
เกิดขึ้น เมื่อคนขับแท็กซี่รับคียะคอะโรอย่างหนึ่งซึ่งมีอำนาจ ใส่มือ
มือของตำรวจนั้น.. เหมือนเมืองไทย

ทักกองตรวจคนเข้าเมือง "อียิปเตส" - คุณโสร เคเข้าไปคิกค้อพุกจา

กับเจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่ง แล้วพาเราเข้าไปเชนคัสซูในแบบฟอร์มแผ่น
หนึ่ง แล้วไปชำระเงินจำนวนไม่มากนักที่เจ้าหน้าที่การเงิน เอาพาส-
ปอร์ตไปให้เจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งประทับตรา แล้วทุกอย่างก็เรียบร้อยเรา
แวะซื้อ Caramelos (ลูกกวาด) 2 ถุง สำหรับฝากซูซานาและเนลลี

เมือง"อเปียเลส"นี้ เป็นศูนย์กลางชายแดน ระหว่างโคลอมเบีย
และเอกวาดอร์ คนเอกวาดอร์นิยมไปซื้อของต่างๆ เช่น ชา กาแฟ โอ-
วัลติน ครีมเทียม ของ"เนสท์เล่"ซึ่งคนสวิสเข้าไปตั้งโรงงานผลิตใน
โคลอมเบีย นอกจากนี้ยังมี ลูกกวาด ทอฟฟี่ ขนมปังกรอบทั้งหวานและ
เค็ม เครื่องกระป๋องต่างๆ เครื่องสำอาง เสื้อผ้า รองเท้า ถ้วยโถโอ-
ชาม ทั้งพลาสติกและโลหะเคลือบ เครื่องทองเหลือง โคมระย้าทั้งแบบ
โบราณและทันสมัย ฯลฯ แล้วนำเขามาขายในเอกวาดอร์ มีวิธีหลักสี่อย่าง
ขายกัน สำหรับของเล็กๆน้อยๆก็ให้สิ่งตอบแทนที่มีอำนาจ แต่ถา
เอาเขามากๆ เจ้า"อำนาจ"อันนั้น ก็คงเพิ่มตามไปควย แต่บางที่
"อำนาจ"ไปไม่ถึง ก็มีปัญหากันไปเอง... ถูกยึด

ตอนบ่ายวันนั้น เมื่อเรากลับถึงคูลกิง เรายังมีเวลาพอสำหรับแวะ
ไปดูโนนคูนีในคูลกิง มีสิ่งที่แปลกนาคูและมีชื่อเสียงมาก คือ บริเวณป่า-
ซาหรือหลุมฝังศพของคูลกิง รื้อรอบๆหลุมฝังศพเป็นต้นตะโกคึกเป็นรูป-
ต่างๆแปลกๆ คุณโฮรเคยบอกว่า คนเผ่าหรือคนที่ตัดตะโก ทองทำงานหนัก
ตลอดวัน โดยการใช้ตะโกไปทุบทุกัน เห็นคนใหม่มีออกโผล่ขึ้นมา
นึกเคียวก็ถูกหันทิ้ง เพื่อให้คนตะโกอยู่อย่างคงรูปคงร่างเสมอไป

ซากลับคิโต เราไม่อยากจะกลับเครื่องบิน แต่อยากขึ้นรถเมลมากกว่า
คุณโฮรเคยไปส่งเราที่ท่ารถ รถเมลคันเล็กๆแต่มีที่นั่งสบาย ออกจากคูลกิง
ราวๆ 6 โมงเย็น เรานั่งอย่างสบายๆในตอนแรก แต่พอผ่าน"คายัมเบ"
ถนนวกเวียนมาก และคนขับขับเร็วจนรถเหวี่ยงไปมา เรารู้สึกแคะอะอึด-
อะอม แต่ทนเอาจนไค่ ถึงคิโตเที่ยงคืนกว่าๆ

วันรุ่งขึ้นเราก็ไม่ยากพัก(เราดูใจจงก.) เพราะกลัวจะเสื่องาน ทน

ทนเคินตาปรีอไปทำงาน แต่ก็ต้องเบิกตาโพลง เมื่อพบว่ามิกริงโกเอ-
ริกันคนหนึ่งมาทำงานเป็นผู้ช่วยทั่วไปอยู่ในห้องแลบ เรานึกในใจ อีก-
หนอยุ่ก็ตองทะเลอญไปอเปียเลสเหมือนกันแหละ กริงโกคนนั้นชื่อ...

Charles Thamer, ศิวสูงโยง ผมสีเหลืองๆ ริมฝีปากกลางๆ เตนยิกๆ เพราะเส-
ประสาททระทุก แต่เป็นคนสุภาพเรียบร้อย จนทำให้พวกสาวๆ และไมสาว
ในนั้นค่อมกันแจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "อันนา ลูเซีย" หมายถึงสาวทรง-
สนเหนงมีทรงสามเหลี่ยมรูปลิ้ม คือ หนาอกเป็นฐานของสามเหลี่ยมคาน
บน เอวและตะโพกปอกเป็นลิ้มลงมาถึงน่องและเท้าลิบๆ ชูชานนาเคย
บนกับเรารวๆ ซักวันหนึ่ง อันนา ลูเซีย คงจะหกลมลงไป เพราะแข่งชา
ทานน่าหนักสวนบนไม้ไค้ สวนชูชานนานั้นมีชวงขาและน่องสวยมาก และ
เจ้าตัวเองเคยเล่าให้เรารฟังว่า เมื่อตอนที่ยังไม่ไค้แต่งงาน เคยเป็น
นางแบบโฆษณาชาย "media pantalón" (เมเคีย บันตาลง) หรือถุงน่องยาว
เป็นกางเกง และเคยเอารูปที่ลงโฆษณาในหนังสือแพชั่นมาให้เราดูควย
"ชูชานนา" คนนี้ เป็นคนละคนกับชูชานนาที่เป็นแบบให้สามีถ่ายรูปไป และ
บังเอิญชื่อสามีก็เหมือนกัน คือ กาโล แต่คนละนามสกุลเท่านั้นเอง เรา
ก็แปลกใจเต็มที ทำไมจะตั้งชื่อให้มันผิดกันมากๆ ก็ไม่ไค้ แม่แต่ในครอบ-
ครัวเอง แม่ชื่อ ชูชานนา ลูกสาวคนแรกก็ตองตั้งชื่อให้เหมือนแม่ คือ
"ชูชานนา" และถ้าเป็นผู้ชายก็ตองตั้งชื่อให้เหมือนพ่อ เวลาจะเรียกกัน
ในบาน ก็ตองใช้ diminutivo ลูกสาวว่า "ชูชานนิตา" หรือลูกชายว่า "กาลิตโต"

ความปกติแล้วในประเทศที่ใชภาษาสเปน แถบลาคีโนอเมริกา มักจะพูด
คำว่า "อิตโต" หรือ "อิตตา" ต่อท้ายคำนามหรือคุณศัพท์ เช่นในประเทศเมก-
ซิโก เวลาจะจากกันก็กล่าวคำว่าอ้อลา... "adíos"

ดูเหมือนพูดถึงกริงโก "ซาลี" ยังไม่จบ ซาลีผู้ซึ่งไม่ชอบทำงานวันเสาร์
ซาลีขออนุญาตผจก. เรื่องไม่อยากทำงานวันเสาร์ คั้งนั้นในวันศุกร์เย็น
แทนที่ซาลีจะกล่าวคำว่าอ้อลาเหมือนพวกเรา คือ "hasta mañana" (เจอกัน-
พรุ่งนี้) แตกกลายเป็น "hasta lunes" (เจอกันวันจันทร์) ใครๆ คงคิดกันว่า

กริ่งโกคนันซ์ก็เลยจพิลิก แต่ปรากฏว่าชาติอยู่ได้ไม่นานนัก จำได้ว่าไคลา
ออกไปเมื่อทำงานครบสามเดือน ไม่ทราบว่ามีปัญหาอะไร แต่ก็ยังเขียน
จดหมายมาถึงเราหลายครั้ง จากมลรัฐมินเนโซตา ครั้งสุดท้ายเล่าวา
กำลังทำงานเป็นคนเสิร์ฟอาหารในโรงอาหารของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
ที่"อปรารคาเมนโต"ของกลาคีส..เรามีห้องนอนอยู่คานหนึ่งของห้อง
น้ำที่เราไม่มีสิทธิใช้มันทุกวัน นอกจากอาบน้ำร้อนตอน"บายวันเสาร์"
เท่านั้น วันธรรมดาเราต้องใช้ห้องน้ำคานหนาซึ่งมีไว้สำหรับรับแขก แต่
ไม่มีอ่างอาบน้ำ มีแต่อ่างล้างมือใส่น้ำเย็น(ก็ยั้งก็) ห้องนอนมีเตียงสวย
กลาคีสให้เรายืมเครื่องนอนทั้งหมด มีตู้เสื้อผ้าตั้งอยู่ในผนัง ทอกกับโต๊ะ
เครื่องแป้งซึ่งมีลิ้นชักใหญ่ 3 ชั้น ทันสมัยดี อย่างที่ปีเตอร์โฆษณา ช่วง
2-3 คืนแรกนอนไม่หลับเพราะเปลี่ยนที่ ตอนรุ่งสว่างมีเสียงนกยูงขันดัง
สนั่นมาจากข้างๆบ้าน แต่พอฟังทุกวันก็ชินไปเอง แต่เรื่องที่เราไม่ยอม
ทำจนชินก็คือ เราไม่ยอมเดินลงสนโครมๆผ่านหน้าห้องนอนของกลาคีส
กับลูกสาว เมื่อเรากลับจากที่ทำงานตอนห้าทุ่ม แต่เราเดินย่องๆควย
ปลายเท้า แต่ก็ยังไคยินเสียงลิ้นกรอกรบ เพราะพื้นเป็นไม้ปาเก
เราเดินย่องๆเพราะไม่อยากทำเสียงรบกวนเจ้าของบ้านซึ่งกำลังหลับ
แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตร พอตื่นขึ้นตอนเช้า กลาคีสแค้นหัวเราะละมัน บอก
ว่า..เราไม่จำเป็นต้องทำยั้งงั้นหรอก เดินโครมๆไคตามสบาย เพราะ
ถึงเดินย่องๆแกก็ยังไม่ยิน..เราเลยต้องเถียงว่า เราทำอย่างนั้นไม่ไค
เรามันถูกอบรมมาอย่างนี้ ชาวบ้านจะหลับจะนอน เดินโครมๆแบบนี้ไม่มี
มารยาท..มันเป็นเรื่องของธรรมเนียมอีกนั่นแหละ พอทนไคก็ทนไป

วันหนึ่ง ปีเตอร์แวะมาเยี่ยมเราแล้วบอกว่า..อยากกินแกงมัสดมัน
เนื้อ ขอยืมครัวของกลาคีสทำให้กินหน่อยซี..เราก็ตอบรับไป แต่มาคิด
ไคเมื่อปีเตอร์กลับไปแล้ว เครื่องแกงมัสดมันจะไปเอาที่ไหน คงจะของ
แป่ลงเอา เราจะไปซื้อ"goulash"(สตูเนื้อแบบเยอรมัน)ที่"ลา ฟูเอนเต"
แล้วเราจะไปหาซื้อมะพร้าว(ซึ่งเหมือนกับขมิ้นในมหาสมุทร)ที่ตลาด

สดในเมือง แล้วจะปั่นพริกขี้พาสกกับหัวหอมใหญ่ กระเทียม ผักกับหัว-
กะทิให้หอม แล้วเติมลงไปใน"กูดาส" เติมกะทินิดหน่อย ใส่ใบ" laurel "
(ใบกระวาน) 2-3 ใบ เติมถั่วลิสงคั่วแล้วเคี่ยวต่อไฟช่นๆ มันก็คงจะ
ออกมาคล้ายๆมีสหมั่น.. เราเดินคิกไปพิมพ่าไปคนเกี่ยวในซูเปอรมาร-
เกต"ลา ฟาโรวีตา"หาซื้อเครื่องปรุงแกงมีสหมั่น เกินวนเวียนไปมา
เจอเอาหนึ่มปีเตอร์กำลังเดินกระซุงกระจิงกับคนใหม่พอคิ สาว" Sueca "
(สวีตซ์)ผมสีทองจิก ทาสีพาสกใส(แทบอบบางไป)ปีเตอร์แนะนำให้เรา
รู้จักทันที..ชื่อ" Gun Nilsson " เราสบตาปีเตอร์อย่างเป็นคำถาม..คนที่
เท่าไร?

วันรุ่งขึ้น วันอาทิตย์ เราจิกแจงปรุงแกงมีสหมั่นจำลอง เราไม่ได้
เชิญ"กุน"แพนหมของปีเตอร์ เพราะปีเตอร์ไม่อยากให้มาเจอกันกับ-
กลาคีส แต่เราก็ต้องเชิญเจ้าของครัวลองชิมดูควย กลาคีสทำให้เราต้อง
เสียก่อน ทั้งๆที่ยังไม่โค้ชิมมีสหมั่นแปลงของเราเต็มที กลาคีสทำหยาอะอึค-
อะอมเหมือนจะอาเจียน เมื่อเห็นเราเอากะทิมสมกับ"กูดาส"(มันก็คง
คล้ายๆกับเราเห็นฝรั่งเอาครีมมาผสมกับน้ำพริกกะปิ)..ช่างเถะ
รังเกียจมีสหมั่นจำแลงของเราก็ดี ทกลงปีเตอร์กับเรากิจักการจนไม่
เหลือหลอ และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เรากิจัก กลาคีสมากขึ้นวันละ
น้อย วันละนิก..จนเกิดความรูสึกอยากจะย้ายบ้านอีกแล้ว ปีเตอร์เอง
ก็หาหน้ไป ก็คงจะจู้จี้กับสาวสวีตซ์คนนั้นเพลัน หรือไม่ก็กลับเข้าป่าไป
แล้ว..วัน เวลา ผ่านไปอย่างช้าช้ากจำเจตามเคย มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เรา
ต้องวิ่งไปวิ่งมาระหว่าง" Departamento de Extranjeria "(กรมการต่างประเทศ)
กับกองตำรวจตรวจคนเข้าเมือง ถูกปรับไปบ้าง จ่ายค่าสินบนไปบ้าง
ไปหาทนายบ้าง นาเบอหน่ายมากเรื่องยุ่งยากของคนที่อยู่จะไปบ้าน
อันเมืองอัน พอเบอมาากๆเขาเรากิจักการการเปลี่ยนแปลง อยากรจะ
เปลี่ยนบ้าน เปลี่ยนงาน..